

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 149 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om støtte til nybygning af færøske fiskerfartøjer m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2357, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 617).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (Dupont): Udvalget har holdt 4 møder, og der har været stillet 6 spørgsmål til den højtærede fiskeriminister.

Resultatet af udvalgsforhandlingerne er blevet, at et flertal bestående af venstres, det radikale venstres, retsforbundets og socialdemokratiets repræsentanter i udvalget indstiller lovforslaget til vedtagelse uændret.

På baggrund af de fremkomne oplysninger vedrørende bygning af 3 trawlere i Portugal understreger flertallet dog kraftigt, at man såvel fra de færøske som de danske repræsentanter søger den indstilling fremhævet, at nybygninger samt installation af motorer eller tekniske anlæg fortrinsvis bør foretages af danske eller færøske værfter og virksomheder. Alle er enige om, at det er i lovens ånd, at der fortrinsvis benyttes færøske og danske værfter, når disse i øvrigt kan konkurrere, ligesom der i tilfælde af udenlandske ordrer bør tages hensyn til såvel færøske som danske eksportmuligheder.

For at fremme det færøske fiskerierhverv er flertallet gået ind for lovforslaget, idet vi har den opfattelse, at det ikke blot vil hjælpe fiskerne til at få beskæftigelse på

havet i egne fartøjer, men også vil give mulighed for større udnyttelse af arbejdskraften på Færøerne, hvor man har gode muligheder for behandling af den landede fisk.

Et mindretal, det konservative folkepartis medlemmer af udvalget, kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse, idet det har ønsket en statsgarantiordning vedrørende lån, optaget på det almindelige lånemarked. Jeg går ud fra, at den konservative ordfører nærmere vil begrunde denne stilling, men må dog bemærke, at der i dette lovforslag er tale om statslån, for hvilke renten er fastsat til 6 pct., hvilket nogenlunde svarer til markedsrenten, og at statslånet er sikret, idet der jo lånes 50 pct. i realkreditinstituttet, gives 20 pct. tilskud fra lagtinget og ydes 10 pct. som redernes eget indskud. Jeg må tilstå, at jeg ikke ser, at der er synderlig risiko for staten ved dette lovforslags gennemførelse, og jeg anbefaler dets overgang til tredje behandling.

Johan Poulsen: Som repræsentant for Færøerne vil jeg på min valgkreds' og egne vegne takke den højtærede fiskeriminister for det initiativ, han med den samlede regerings billigelse har taget ved fremsættelsen af det foreliggende lovforslag. Den samme tak ønsker jeg ligeledes at rette til alle de partier i denne sal, d. v. s. regeringspartierne og mit eget parti, venstre, som med deres velvillige støtte muliggør gennemførelsen af forslaget. For at undgå enhver misforståelse skal jeg udtale, at jeg har forstået det konservative folkepartis stilling til lovforslaget derhen, at partiet i og for sig gerne ville være med til at løse det spørgsmål, hvorom sagen drejer sig, nemlig fornyelsen af den færøske fiskerflåde, men at partiet af principielle grunde ikke har ment at kunne give det foreliggende lovforslag sin tilslutning. Endelig vil jeg takke for det hensyn, man har vist mig og min kollega fra Færøerne, det ærede medlem hr. Djurhuus, ved at udsætte den videre behandling af sagen, så det blev muligt for os at deltage i den endelige behandling af den.

Inden jeg omtaler selve det foreliggende lovforslag, vil jeg i mine følgende bemærkninger forsøge at give baggrunden for lovforslaget og den heromhandlede lovgivning i det hele, da det er mig magtpåliggende, at

[Johan Poulsen.]

ærede medlemmer af det høje ting har den fulde forståelse af, at den foreliggende sag kræver en efter omstændighederne hurtig løsning. Selve problemet er af en sådan natur, forekommer det mig, at det vil være forkert at reducere det til et lokalt færøsk problem; dets rette løsning bør appellere til enhver, der har et politisk ansvar såvel på Færøerne som i selve kongeriget.

Som almindelig bekendt har fornyelsen af vor fiskerflåde stået på dagsordenen i en række år og står der fremdeles. Det var i 1955, at man på Færøerne fik etableret et realkreditinstitut, som i første række skulle tage sig af fornyelsen af fiskerflåden. Som et led i den finansieringsordning, man havde tænkt sig, blev der for finansårene 1955-56 og 1956-57 vedtaget en lov, hvorefter staten for hvert af de nævnte finansår kunne yde lån op til 800 000 kr. I 1957 blev denne lovgivning forlænget til at omfatte finansårene 1957-58, 1958-59 og 1959-60, og der stilledes for disse tre finansår i alt 2,5 mill. kr. til rådighed for formålet.

Finansieringen er i de forløbne år tilvejebragt på følgende måde: 50 pct. som lån fra realkreditinstituttet, 15 pct. som lån fra staten og 15 pct. som tilskud fra lagtinget; de resterende 20 pct. må kontrahenten selv skaffe som egenkapital. Der blev straks fra færøsk side hævdet, at kravet om egenkapital var så stort, at det bortset fra enkelte tilfælde ville være umuligt at honorere, og at det derfor ville komme til at virke som en hæmsko for fornyelsen af flåden. For at omsætte de nævnte procent i konkrete tal skal jeg nævne, at 20 pct. af vurderingssummen for en nybygget dieseltrawler er ca. 1 mill. kr., og 20 pct. af et nybygget langlineskib er noget over 200 000 kr., hvilket i de allerfleste tilfælde ligger langt over, hvad en enkelt fisker eller en sammenslutning af fiskere er i stand til at præstere. Hertil kommer så udrustning, der for en trawler for en enkelt tur ligger over 100 000 kr., noget lavere for et lineskib; også disse penge skal skaffes til veje af ejeren. Kravet om den store egenkapital har bevirket, at folk har holdt sig tilbage uanset det store behov, der er for nye skibe.

Som en illustration af den tilstand, vor fiskerflåde befinder sig i for tiden, kan jeg fra bemærkningerne til lovforslaget citere:

„Den færøske fiskerflåde består af 186 fartøjer, fordelt således efter størrelse: trawlere 21, motortrawlere 11 og kuttere 154. Af kutterne er ca. 70 bygget i 1875-1900. Af disse fartøjer er for tiden 20 oplagt, idet det er økonomisk uoverkommeligt for rederne at bekoste de nødvendige reparationer, og yderligere 35-40 af fartøjerne er dels på grund af deres alder, dels på grund af den intensive benyttelse ved de senere års sildefiskeri i en sådan forfatning, at skibstilsynet anser en udskiftning for nødvendig.“

For at fuldstændiggøre billedet af den herskende erhvervsituation skal jeg oplyse, at i 1955 var i alt ca. 1 100 færøske fiskere beskæftigede i andre landes fiskerflåder, deraf 660 i Island, 260 i Storbritannien og 180 i Norge. For 1956 var tallet i alt ca. 1 200, heraf 1 000 i Island og 200 i Norge og for 1957 i alt ca. 1 670, heraf 1 350 i Island, 120 i Tyskland og 200 i Norge. Sætter vi det samlede antal aktive fiskere på Færøerne til ca. 3 300, vil det sige, at i 1957 var over halvdelen af samtlige færøske fiskere med andre landes fiskerflåder.

Det er formentlig indlysende og kræver ikke nærmere begrundelse, at opretholdelse af en sådan tilstand er intet mindre end en katastrofe for det færøske fiskerierhverv og derved også for det færøske samfund, hvilket alene fremgår deraf, at ca. 95 pct. af vor samlede eksport består af fisk og fiskeriprodukter. Det er særlig til anvendelse i saltfiskeriet, at de fremmede nationer ønsker bistand af færing, da det er en kendsgerning, at den færøsk bearbejdede salt- og klipfisk med hensyn til kvalitet er i særklasse. At dette betyder, at vi samtidig ved hjælp af vore egne folk hjælper vore konkurrenter ind på de markeder, som indtil nu i betydeligt omfang har været vore, kræver heller ingen nærmere begrundelse. Der er kun én vej at gå, hvis vi skal gøre os noget håb om at standse denne udvikling, nemlig at bygge nye skibe til erstatning for de mange gamle, der er modne til oplæg.

Hvordan kan det gå til, at Færøerne trods denne voldsomme aftapning af arbejdskraft har været i stand til at opretholde en forholdsvis konstant produktion, er der måske nogen der vil spørge. Forklaringen herpå er, at vi i de senere år har fået nogle store, moderne trawlere med en

[Johan Poulsen.]

langt større fangstkapacitet end de andre typer af fiskerfartøjer. Det er ved hjælp af disse fartøjer, det har været muligt at opretholde produktionen. På den anden side har det ikke været muligt, som det fremgår af det, jeg har oplyst, at opretholde antallet af beskæftigede fiskere om bord i vor fiskerflåde. Til belysning heraf kan anføres, at antallet af fiskere med en moderne trawler i saltfiskeri kan sættes til 45 mand. 10 moderne trawlere vil således beskæftige ca. 450 mand. Den i disse trawlere investerede kapital kan sættes til 52-53 mill. kr. Tænker man sig, at man for samme beløb kan bygge ca. 50 lineskibe à 150 brutto registertons, der hver beskæftiger ca. 23 mand, vil man ved denne tilsvarende investering i den sidstnævnte type skibe kunne beskæftige ca. 1 150 mand, d. v. s. ca. 700 mand mere end ved trawlere. Dette sidste tal må dog reduceres noget, da trawlere med deres større fangstkapacitet beskæftiger flere folk i land med tilberedningen af fisken end de andre, men selv under nødvendig hensyntagen hertil vil en investering i de mindre fartøjstyper give arbejde til forholdsvis flere hænder og da navnlig forøge antallet af beskæftigede om bord i skibene.

En nøgtern vurdering af disse forhold må resultere i, at man i de nærmeste år fortrinsvis bør bygge mindre fartøjer, d. v. s. lineskibe på fra 150 til ca. 300 brutto registertons og kuttere på fra ca. 60 til 100 brutto registertons. Der er mange grunde, der taler for en sådan kurs. Jeg skal anføre nogle af dem: bygningen af en stor moderne dieseltrawler kræver så mægtige investeringer — alene en enkelt sådan nybygning koster for tiden mere end 5 mill. kr. — at allerede af den grund vil antallet i et så lille og kapitalfattigt samfund som det færøske være ret begrænset. Vi har 8 store trawlere; med de 3, der bliver færdigbygget inden udgangen af 1959, har vi altså i alt 11 sådanne moderne trawlere. Jeg vil antage, at det inden for færøske rederkredse er den fremherskende opfattelse, at man i hvert

fald foreløbig ikke bør bygge flere, men må stille sig afventende og se, hvordan udviklingen former sig fremover.

Et vægtigt motiv for et sådant standpunkt er den omstændighed, at hovedparten af de store trawleres fangst er småfaldende torsk, og at vi praktisk talt kun har ét marked for denne størrelse fisk, nemlig Brasilien, medens den større og på de forskellige europæiske markeder mere letsælgelige fisk fortrinsvis fanges af de mindre skibstyper. Netop her har der imidlertid været betydelige vanskeligheder, idet ret væsentlige toldforhøjelser og visse for eksporten herfra ugunstige ændringer i det herskende importsystem har medført en vis usikkerhed, ja, endog periodiske standsninger af eksporten. Konkurrencevilkårene er desuden blevet skærpet, således at eksporten under det nu-gældende system ikke er helt så favorabel som tidligere. Som følge af de nævnte årsager er eksporten af klipfisk fra Færøerne til Brasilien, der i 1956 udgjorde 21,8 mill. kr., i 1957 faldet til 14,2 mill. kr.

Jeg har allerede nævnt hensynet til at beskæftige det størst mulige antal fiskere om bord i vor fiskerflåde; endvidere kan anføres, at de store trawlere kun kan anvendes til trawlfiskeri, medens de mindre fartøjer kan anvendes til et mere differentieret fiskeri som line-, garn- og sildefiskeri.

Det vil som anført i bemærkningerne til lovforslaget være ret vanskeligt under de nuværende forhold at opstille et fast afstukket opbygningsprogram for den færøske fiskerflåde. En medvirkende årsag hertil er den herskende usikkerhed med hensyn til fastlæggelsen af fiskerigrænsen for de forskellige havområder. Hvorvidt FN-konferencen i Genève vil bringe nogen afklaring i så henseende, er det formentlig umuligt at sige noget bestemt om på nuværende tidspunkt. En udvidelse af fiskerigrænsen ved Færøerne vil yderligere være et tungtvejende argument for at fastholde den angivne linje med bygning af mindre fartøjer.

Det var bl. a. på denne dystre baggrund, at

[Johan Poulsen.]

der i december 1957 blev optaget forhandlinger mellem regeringen på den ene side og Færøernes landsstyre, det færøske fiskerierhverv og de færøske folketingsmænd på den anden side, forhandlinger, hvorunder man drøftede et fornyelsesprogram for fiskerflåden. Man blev enig om, at det var nødvendigt at nedskrive kravet om egenkapital til 10 pct. af værdien, hvilket er sket derved, at man forhøjer statens lån og lagtingets tilskud fra 15 til 20 pct.

Det foreløbige fornyelsesprogram, man nåede til, udgør en samlet udgift på 36,2 mill. kr., der tænkes finansieret således: Færøernes Realkreditinstitut 18,1 mill. kr., 6,4 mill. kr. ydet som statslån, 6,4 mill. som lagtingstilskud, og 5,3 mill. kr. fremskaffes af rederne selv. De fartøjer, man skulle kunne bygge for disse penge, er følgende: 8 større lineskibe à 150 brutto registertons med fryserum og 8 kuttere à 80 brutto registertons samt 3 trawlere, som allerede er bestilt i foråret 1957; trawlerne beslaglægger de 17 mill. kr. af de 36,2 mill. kr.

Det bemærkes, at for trawlerens vedkommende vil statens lån og lagtingets tilskud i henhold til gældende lov være 15 pct. Jeg kan oplyse, at et lovforslag, hvorefter lagtingstilskuddet til nybygninger forhøjes fra 15 til 20 pct., er vedtaget. Færøernes lagting har derudover vedtaget at yde skibsejere et tilskud på 300 kr. pr. brutto registerton til oplægning af et gammelt fiskerfartøj, som skønnes at være uanvendeligt som fiskeskib, og som det ikke betaler sig at reparere eller ombygge. Det er en betingelse, at skibet har været i fiskerierhvervet inden for de seneste 5 år, fra den pågældende lov er trådt i kraft. Det er endvidere en betingelse, at skibet er udgået af skibsregisteret som fiskeskib senest 1 år efter, at tilsagnet er givet, og at det ikke registreres igen som fiskeskib. Udgifterne ved denne ordning vil alene blive afholdt af det færøske hjemmestyre.

§ 1 i det foreliggende lovforslag går ud på, at fiskeriministeren med finansåret 1958-59 som udgangspunkt i de 7 følgende finansår kan anvende i alt 7 mill. kr. som lån af statskassen til nybygning af færøske fiskerfartøjer, til anskaffelse af sådanne far-

tøjer bygget inden for de sidste 5 år samt til udskiftning af motoranlæg og installation af nye tekniske anlæg i sådanne fartøjer. Af de nævnte 7 mill. kr. kan der inden for hvert af finansårene 1958-59 og 1959-60 højst anvendes 2 mill. kr. for hvert af finansårene og for de følgende 5 år højst 1 mill. kr. årlig. I § 2, stk. 1, ændres 15 pct. til 20 pct.; i konsekvens heraf foreslås lånegrænsen forhøjet fra 65 pct. til 70 pct. § 4 sikrer, at bygning af fartøjer og installation af motorer eller tekniske anlæg, hvortil lån ydes efter denne lov, sker under fiskeriministeriets kontrol.

Jeg kan i tilslutning til, hvad der gives udtryk for i den af udvalget afgivne betænkning, udtale, at de fornødne nybygninger fortrinsvis bør foretages på danske og færøske værfter, for så vidt de er i stand til at udføre arbejdet til priser, der kan konkurrere med priserne i andre lande.

Jeg skal med disse bemærkninger på venstres vegne anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Djurhuus: Forslag til lov om ændring i lov om støtte til nybygning af færøske fiskerfartøjer m. v. blev fremsat af den højtærede fiskeriminister den 24. januar i år. Ved dette forslag viser den højtærede fiskeriminister og det høje ministerium deres gode vilje til at give os færinger en hjælpende hånd, for at vi kan komme rigtig i gang med den i så høj grad påkrævede fornyelse af vor fiskerflåde.

De tal, der står i bemærkningerne til lovforslaget, giver et mørkt billede af situationen oppe hos os, som den var ved at udvikle sig: af 186 fiskerfartøjer er de 70 bygget i tiden 1875-1900. 33-50 pct. af fiskerne har måttet tage hyre om bord på fremmede fiskerfartøjer, mest islandske. Når man ved, at fiskeri er Færøernes eneste virkelige erhverv, og man så sammenligner disse 33-50 pct. arbejdskraft med en tilsvarende erhvervsgruppe hernede, som ikke kunne finde beskæftigelse inden for rigets grænser, men var nødt til at søge arbejde hos fremmede, tror jeg, at denne anskuelsessammenligning bedst vil vise, hvor katastrofal situationen i virkeligheden var ved at blive.

For at imødegå og rette på dette misforhold, som man kunne forudse for flere år

[Djurhuus.]

siden, gik man for alvor i gang med allerede efter den økonomiske krise omkring 1950 at planlægge en virkelig fornyelse af vor fiskerflåde, således at vi kunne nå dertil — noget, som altid har været vore søfarendes drøm — at kunne få skibe, som var lige så gode og tidssvarende som dem, andre nationers fiskere havde.

Et vigtigt led i arbejdet for at kunne magte dette var oprettelsen af Færøernes Realkreditinstitut, og vi takker for den hjælp, vi fik henedefra, både med hensyn til den tekniske tilrettelæggelse og den økonomiske side af sagen.

Det foreliggende lovforslag er et betydeligt og vigtigt led i den kæde, hvorigennem vi søger at vinde frem mod målet: en fuldt ud tidssvarende og effektiv færøsk fiskerflåde, og jeg skal endnu en gang takke det høje ministerium H. C. Hansen for den forståelse af vore vanskelige forhold, det har vist ved at fremsætte det foreliggende forslag, ligesom jeg takker udvalgets flertal for dets stillingtagen til forslaget og i øvrigt alle i dette høje ting, der har tilsagt deres støtte.

Hermed anbefaler jeg lovforslaget til vedtagelse.

Baagø: Jeg skal ikke ved denne lejlighed indlade mig på en større debat om statslån kontra privat finansiering, men blot sige, at de to ordførere, der har talt i dag, den ærede ordfører for udvalget og den ærede ordfører for venstre, begge på udmærket måde har gjort det klart, hvorledes det konservative synspunkt er.

Vi har i denne sag fuldt ud forstået både berettigelsen og nødvendigheden af, at den færøske fiskerflåde fornys og forbedres; det har vi megen sympati for. Men vi har den opfattelse i denne sag som i andre lignende sager, at vi ikke kan gå med til at anvende statsmidler til udlån til dele af erhvervslivet, hvad enten det så er her i riget, eller det er på Færøerne.

Vi har i udvalget stillet et spørgsmål til den højtærede fiskeriminister netop om muligheden af at løse finansieringsproblemer på privat basis. Det svar, som den højtærede minister har givet os, mener vi ikke udelukker, at der kunne have været en mulighed for at løse denne sag på privat basis med en statsgaranti. Alle muligheder er efter vor

mening ikke udtømt, sådan som svaret er udformet.

Jeg skal i øvrigt blot indskrænke mig til at sige til den højtærede fiskeriminister, at han må være forberedt på, at kravene fra den danske fiskerflåde herefter vil stige meget betydeligt. Jeg kan i den henseende henvise til et fiskerbrev, som fandtes i Jyllands-Posten søndag den 30. marts. Jeg skal ikke citere noget af det; den højtærede minister kan selv gøre sig den ulejlighed at læse det, så vil han kunne se, at jeg har ret i det, jeg sagde her.

Fiskeriministeren (Oluf Pedersen): Først tak til udvalgets flertal for indstillingen om, at lovforslaget vedtages uændret.

Det var en interessant redegørelse, det ærede medlem hr. Johan Poulsen gav, og det fremgik klart af denne, hvor nødvendigt det foreliggende lovforslag er. Det er utvivlsomt tiltrængt, og vi er også her klar over, at fiskeriet er Færøernes hovederhverv.

Jeg vil også gerne takke det ærede medlem hr. Djurhuus for de udtalelser, han fremsatte, og det vil være til fælles glæde, hvis de forventninger, man nærer om en forbedring, opfyldes ved dette lovforslag.

Må jeg så endelig sige, at jeg for mit vedkommende godt forstår de betragtninger, der blev fremsat om de konservatives stilling. Jeg havde helst set en løsning med privat finansiering og den sikkert nødvendige statsgaranti, men jeg bøjede mig som den praktiske mand, jeg er, for de rent praktiske forhold. Jeg mener ikke, at man i den givne situation kan nå frem f. eks. ad den vej, som vi har benyttet herhjemme med fiskeribanken. Her får låntagerne obligationer i stedet for kontante midler og må så selv sælge disse obligationer. Det har vist sig for fiskeribankens vedkommende, at 5 pct.s obligationerne har kunnet holde en kurs, som i dag er på 93³/₄-95, d. v. s. svarende til 6 pct. effektiv rente, som det også drejer sig om her. For så vidt er altså statens risiko den samme og fiskernes også, men her, hvor man står over for færøske forhold med et mere begrænset pengemarked — man kan selvfølgelig ikke gå ind i en ordning uden at have sikkerhed for, at disse obligationer kan afsættes — mener jeg, det ligger helt anderledes, end hvor det drejer sig om det danske fiskeri, og jeg håber, at

[Fiskeriministeren.]

det konservative folkeparti og jeg kan komme på nærmere hold og finde en løsning, som også fiskerne vil være tilfredse med.

Jeg takker for modtagelsen af lovforslaget og håber, at loven vil blive til gavn for Færøerne, således som man venter det deroppe.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om bortfald af ydelser til stabiliseringslån for skatteåret 1958-59 [af Axel Kristensen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1607, fremsættelsen i tidenden sp. 3481).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Kampmann): Da regeringen allerede offentligt har tilkendegivet, at den ikke mener at kunne imødekomme det ønske, der ligger bag dette fra oppositionens side fremsatte lovforslag om ikke at opkræve stabiliseringslånet for det kommende skatteår, kunne man måske sige, at der ikke var grund til at føre nogen længere diskussion om spørgsmålet i dag. Jeg mener imidlertid, at der, både da stabiliseringslånet blev gennemført, i den tid, der er gået siden da, og i forbindelse med fremsættelsen af det foreliggende lovforslag er fremført så mange synspunkter om stabiliseringslånets egentlige betydning og virkning, at det kan være rimeligt, da dette forslag nu engang er fremsat, at tage en diskussion herom. Hvis denne diskussion i øvrigt fører til, at man i et udvalg videre vil drøfte vore økonomiske forhold og søge at få beskæftigelsen forøget — det må jo være det primære formål med denne diskussion at finde frem til, hvordan dette bedst kan gøres — vil jeg hilse det med glæde.

Der er fremført forskellige motiver for,

at vi nu skulle ophæve lånet, men før jeg siger noget derom — både om de motiver, der ligger til grund for erhvervsorganisationernes henvendelse, og om de motiver, der er fremført af ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Axel Kristensen — vil jeg gerne rette et par af de misforståelser vedrørende stabiliseringslånet, som er herskende i pressen og øjensynlig også hos det ærede medlem hr. Axel Kristensen.

Jeg vil tage mit udgangspunkt i en sætning i det ærede medlem hr. Axel Kristensens fremsættelsestale — den står i Folketingstidende sp. 3483. Der siges:

„Derfor mener vi, at det i den forhåndenværende situation vil være rigtigt at lade erhvervslivets folk beholde disse 200 mill. kr., som stabiliseringslånets anden del repræsenterer“.

Herigennem har det ærede medlem givet udtryk for, at han mener, at det er erhvervslivet, der betaler hele stabiliseringslånet. Jeg ved ikke, om han virkelig har denne opfattelse. Jeg synes egentlig ikke, der er nogen særlig berettigelse for en sådan opfattelse. Det ærede medlem ved, at stabiliseringslånet er pålignet ikke-forsørgere med over 12 000 kr. i skattepligtig indtægt og forsørgere med over 14 000 kr. i skattepligtig indtægt. Nu er det naturligvis klart, at erhvervslivet er meget rigeligt repræsenteret blandt de større indtægter, men der er også andre befolkningsgrupper, der har større indtægter.

Med henblik på det ærede medlems bemærkning, som jo kunne give erhvervslivet det indtryk, at hvis stabiliseringslånet ikke blev opkrævet for det kommende finansår, vil det få 200 mill. kr. i hænde — hvilket er et fejlagtigt indtryk — har vi prøvet at danne os et skøn over, hvem der egentlig betaler stabiliseringslånet, og det vil jeg begynde med at redegøre for. Det kan ikke gøres helt eksakt, for vi har endnu ikke de detaljerede oplysninger, men vi kan på grundlag af den foreliggende indkomststatistik danne os et skøn derover.

Jeg skønner, at lidt under, men nær op til halvdelen af stabiliseringslånet betales af arbejdere i håndværk og industri, funktionærer, tjenestemænd, kontorpersonale — altså lønmodtagere — samt af de liberale erhverv: sagførere, læger o. s. v.; det betyder, at erhvervslivets folk — hvis man